

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/81/2020
Identifikačné číslo spisu: 1516200103
Dátum vydania rozhodnutia: 27.04.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1516200103.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu ČSOB Leasing, a.s., Žižkova 11, Bratislava, IČO: 35 704 713, práv. zast. advokátskou kanceláriou Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners s.r.o., Twin City Tower, Mlynské Nivy 10, Bratislava, IČO: 47 239 921, proti žalovanému: AQUA CONTROL s.r.o., Sliachska 36/A, Bratislava, IČO: 34 103 902, práv. zast. JUDr. Alexandrou Vicovou, advokátkou a Mgr. Igorom Šumichrastom, advokátom, združenie advokátov VICOVÁ & ŠUMICHRAST, Račianska 1572/72, Bratislava, o vydanie hnutelnej veci a o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Cob/204/2017-219 zo dňa 5. decembra 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobca m á proti žalovanému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej v texte aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 21Cb/2/2016-161 z 23. mája 2017 uložil žalovanému povinnosť vydať žalobcovi predmet leasingu vibračný stroj UNIVERSAL 400 - výrobná linka, VČ 1201, do troch dní po právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov konania v plnej výške.

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uviedol, že výsledkami vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaný ako kupujúci a obchodná spoločnosť CJ BLOK SLOVAKIA s.r.o. ako predávajúci uzavreli dňa 11. novembra 2013 kúpnu zmluvu v zmysle § 409 a nasl. Obch. zák. Predmetom kúpnej zmluvy bol vibračný stroj, ktorý si žalovaný vybral na základe cenovej ponuky predávajúceho zo dňa 16. septembra 2013 za cenu 218.037,54 Eur, s tým, že časť kúpnej ceny vo výške 65.411,26 Eur žalovaný ako kupujúci zaplatil predávajúcemu vopred, ešte pred podpísaním tejto kúpnej zmluvy a zvyšok kúpnej ceny mal byť zaplatený vo forme bankového úveru alebo leasingu od spoločnosti žalobcu, teda čerpaním finančných prostriedkov nie z vlastných zdrojov žalovaného. Zmluva bola uzavretá písomne, s tým, že meniť ju možno len písomnou formou v súlade s § 272 ods. 2 Obch. zák. Dňa 18. novembra 2013, zmluvné strany z predmetnej kúpnej zmluvy uzavreli dňa 11. novembra 2013 a žalobca uzavreli Dohodu o postúpení a započítaní pohľadávok k zmluve č. LZF/13/10330 (ďalej

aj „Dohoda“) a Kúpnu zmluvu a žalovaný so žalobcom súčasne i Leasingovú zmluvu číslo LZ/13/10330 (ďalej aj „LZ“). Teda medzi zmluvnými stranami boli v súlade s § 275 ods. 1 Obch. zák. uzavreté dňa 18. novembra 2013 viaceré zmluvy pri tom istom rokovaní. Súd konštatoval, že každú z týchto zmlúv treba posudzovať samostatne, ale s ohľadom na jej vzájomnú súvislosť s ostatnými v ten istý deň uzavretými zmluvami, resp. dohodou zmluvných strán. Z obsahu Dohody mal súd nepochybne preukázané, že žalovaný a obchodná spoločnosť CJ BLOK SLOVAKIA s.r.o. písomnou formou zmenili, v súlade s § 266 ods. 1 Obch. zák., prejav vôle úmyslu konajúcich osôb, a tento úmysel bol každej zmluvnej strane, ktorej bol prejav vôle určený, známy. Obsah kúpnej zmluvy uzavretej dňa 11. novembra 2013 teda písomnou Dohodou, uzavretou dňa 18. novembra 2013, zmluvné strany zmenili tak, že túto zhodným prejavom vôle predávajúceho a kupujúceho vyhlásili za neuzavretú, teda neplatnú, resp. dohodou zrušenú, a to za podmienok uvedených v Dohode s odkazom na obsah novouzavretej kúpnej zmluvy, uzavretej dňa 18. novembra 2013 medzi žalobcom ako kupujúcim, obchodnou spoločnosťou CJ BLOK SLOVAKIA s.r.o. ako predávajúcim a žalovaným ako leasingovým nájomcom (zákazníkom). Plnenie žalovaného predávajúceho zo zrušenej kúpnej zmluvy vo výške 65.411,26 Eur žalovaný postúpil Dohodou žalobcovi a zároveň došlo k započítaniu tejto sumy v prospech žalovaného titulom 1. zvýšenej leasingovej splátky, prvej riadnej splátky a poplatku za prevod vlastníctva, čo boli zmluvné povinnosti žalovaného titulom plnenia z uzavretej Leasingovej zmluvy so žalobcom. Obranu žalovaného, že predmet kúpy, resp. predmet leasingu alebo predmet financovania je v jeho vlastníctve, súd vyhodnotil ako účelovú a nepravdivú, nakoľko na základe zmluvy uzavretej dňa 11. novembra 2013, ktorá bola zrušená Dohodou zmluvných strán dňa 18. novembra 2013, a to ešte pred plnením predávajúceho kupujúceho, neprešlo vlastnícke právo k predmetu kúpy na žalovaného, ale nepochybne mal súd preukázané, že na základe kúpnej zmluvy uzavretej dňa 18. novembra 2013, aj so súhlasom žalovaného, ako tretej zmluvnej strany, vlastnícke právo k totožnému predmetu kúpy nadobudol žalobca, a to za účelom použitia tejto veci ako predmetu finančného leasingu pre leasingovú zmluvu, uzavretú so žalovaným ako leasingovým nájomcom za dohodnutých zmluvných podmienok podrobne upravených vo Všeobecných zmluvných podmienkach finančného leasingu ČSOB Leasing, a.s. pre stroje a zariadenia 01/12 k Leasingovej zmluve číslo: LZ/13/10330 (ďalej aj „VZP“) podpísaných žalobcom i žalovaným dňa 18. novembra 2013, ktoré boli neoddeliteľnou súčasťou predmetnej leasingovej zmluvy v zmysle § 273 ods. 1 Obch. zák.

3. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že podľa LZ v znení jej VZP, na prevzatie predmetu leasingu (a zároveň predmetu kúpy podľa kúpnej zmluvy zo dňa 18. novembra 2013) bol oprávnený v mene žalobcu žalovaný, ktorý mal splnenie tejto povinnosti potvrdiť podpísaním Protokolu o prevzatí predmetu leasingu (ďalej aj „PL“), čo sa stalo 05. decembra 2013. Konštatoval, že táto skutočnosť medzi sporovými stranami nebola sporná. Podpísaním Protokolu dňa 05. decembra 2013 všetkými tromi zmluvnými stranami, nastal prechod vlastníckeho práva k predmetu zmluvy z predávajúceho na žalobcu a zároveň k odovzdaniu predmetu leasingu do oprávneného užívania žalovanému žalobcom. Za nespornú označil súd prvej inštancie aj skutočnosť, že žalobca zaplatil predávajúceho kúpnu cenu v dohodnutej výške 218.037,54 Eur. Žalovanému vznikla povinnosť dňom 05. decembra 2013 v súlade s LZ, VZP a Dohodou o splátkach riadne a včas uhrádzať žalobcovi leasingové splátky vo výške po 3.051,41 Eur mesačne, a to po dobu 60 mesiacov. Ďalej mal za preukázané, že žalovaný v súlade s LZ a VZP prevzal na seba povinnosť zabezpečiť na vlastné náklady všetky technické a právne predpoklady potrebné nielen na odovzdanie a prevzatie PL, ale tiež na montáž a vlastný chod PL, a tiež povinnosť postupovať pri preberaní PL s náležitou odbornou starostlivosťou, najmä povinnosť overiť presnú identifikáciu PL, podľa príslušného dokladu, zistiť úplnosť dodávky a plnú funkčnosť PL, osobitne pri odovzdaní a prevzatí PL od jeho dodávateľa, aj povinnosť zistiť prípadné nedostatky a vady predmetu leasingu a tento v prípade, že by zistené nedostatky boli neodstrániteľné, bol povinný prevzatie PL odmietnuť, resp. ak by sa jednalo o zjavné, odstrániteľné nedostatky, bol povinný trvať na ich urýchlennom odstránení a do toho času nebol oprávnený PL prevziať. Súčasne sa žalovaný v LZ, v znení jej VZP, zaviazal, že pokiaľ budú nedostatky zistené až po prevzatí PL, je povinný na svoje náklady v mene žalobcu uplatniť u dodávateľa PL všetky práva kupujúceho spojené so zodpovednosťou za nedostatky s výnimkou práva na odstúpenie od kúpnej zmluvy. Za nesplnenie týchto povinností uvedených v bodoch 1.1.1. až 1.1.6 VZP, žalovaný prevzal povinnosť zaplatiť žalobcovi náklady, prípadne nahradiť škodu, ktorá žalobcovi eventuálne vznikne v dôsledku chybného alebo oneskoreného konania žalovaného. Súčasne podľa bodu

1.2 VZP bol žalovaný povinný PL uviesť do prevádzky bez meškania po dodávke spôsobom stanoveným dodávateľom PL a doručiť bez meškania žalobcovi Protokol o uvedení do prevádzky, najneskôr však do 10 dní od uvedenia PL do prevádzky. Žalovaný prevzal tiež povinnosť spojenú s uvedením PL do prevádzky so zákonnými podmienkami (napr. atesty, osvedčenia a pod., teda aj doklad o zhode podľa osobitného predpisu), včítane povinnosti splniť ich riadne a včas a uhradiť náklady spojené s týmito povinnosťami v stanovených termínoch. Podľa bodu 1.3 VZP sa žalovaný zaviazal niest' v plnom rozsahu riziko výskytu nedostatkov, poškodení, zničenia, straty, odcudzenia a predčasného opotrebovania PL, i keď na tom nenesie vinu. V prípade, že nastane taká skutočnosť, bol žalovaný povinný neodkladne o tom informovať žalobcu a súčasne bol povinný i naďalej platiť splátky poriadne, včas a v plnej výške. Žalovaný na základe a v súvislosti s LZ a kúpnu zmluvou uzatvorenou medzi žalobcom a dodávateľom, bol ďalej povinný menom žalobcu uplatniť na svoje náklady všetky práva vyplývajúce zo záručných a servisných podmienok priamo u dodávateľa PL, nebol však oprávnený na odstúpenie od KZ, teda právo odstúpenia od zmluvy zo strany žalovaného v mene žalobcu nebolo v LZ dohodnuté. Podľa bodu 1.5.6 VZP sa žalovaný zaviazal znášať všetky náklady spojené s chodom, opravami, údržbou PL, bezpečnosťou a hygienou práce, protipožiarnou ochranou, ochranou pôdy, vôd a ovzdušia a pod. a uhrádzať ich počas účinnosti LZ. Žalovaný si plnil povinnosti z LZ, snažil sa PL uviesť do prevádzky aj v súčasnosti s dodávateľom, avšak vzhľadom na ním uvádzané nedostatky a tiež nedostatky zistené Technickou inšpekciou, a.s., nedostatočne a s oneskorením o tom informoval žalobcu, nereklamoval zistené nedostatky bez zbytočného odkladu, urobil tak až 01. júla 2014, nespĺnil si však povinnosť riadne a včas reklamovať vady PL a uplatniť si u dodávateľa PL nároky z vád, teda či už opravou PL alebo požiadavkou náhradného plnenia, teda výmeny vadného PL za bezvadný. Z čestného prehlásenia svedka V. I. H. súd zistil, že v máji 2014 sa dodávateľ snažil nastaviť zmes tak, aby výrobky vibráciou PL mali vlastnosti očakávané žalovaným, pri ktorej činnosti došlo k pracovnému úrazu konateľa spoločnosti dodávateľa, nie je však z tohto prehlásenia zrejmé, či samotný PL vykazuje vady a ani aké vady. Z predloženého odborného stanoviska vyhotoveného Technickou inšpekciou, a.s., ktorá následne šetrila príčiny vzniknutého úrazu pri práci s PL súd zistil len to, že žalovanému bola uložená povinnosť odstrániť zistené nedostatky a následne požiadať o vydanie certifikátu o prehliadke a skúške strojového zariadenia, teda jednalo sa o splnenie povinností žalovaného, ktoré žalovanému vyplývali aj z ním uzavretej LZ so žalobcom na náklady žalovaného. Ustanovením bodov 1.3 a 1.4 VZP, mal súd nepochybne preukázanú dohodu sporových strán, že žalovaný nesie riziko výskytu nedostatkov, poškodení, zničenia, straty, odcudzenia a predčasného opotrebovania PL, i keď na tom nenesie vinu, a jeho dodávateľ si žalovaný zvolil sám a podpisom LZ prehlásil, že je s PL, jeho súčasťami, príslušenstvom a technickými parametrami ako i so záručnými, prevádzkovými a servisnými podmienkami dodávateľa PL, oboznámený. Taktiež sa sporové strany v LZ v znení jej VZP dohodli, že žalobca neručí za žiadnu vlastnosť alebo spôsobilosť PL, zvlášť nie za jeho vhodnosť na použitie predpokladané leasingovým nájomcom, a teda ani za to, či je použitie PL v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi a normami. Z uvedeného dôvodu námietky žalovaným vznesené v tomto smere v priebehu konania, súd vyhodnotil ako nedôvodné a účelové, nakoľko boli v rozpore s obsahom zmluvných ujednaní žalobcu a žalovaného v LZ.

4. Ďalej súd uviedol, že žalovaný zaplatil žalobcovi prvých riadnych 10 leasingových splátok v dohodnutej výške po 3.051,41 Eur, splatných do 05. septembra 2014, následne sporové strany uzavreli dohodu o zmene výšky leasingových splátok, a to 11. až 14. splátky, teda splatných od 05. októbra 2014 do 05. januára 2015, ktorých výška bola dohodou zmluvných strán znížená na sumu 723,66 Eur mesačne, s tým, že sa súčasne v dohode o splátkach toto zníženie zohľadnilo pri výške splátok 15 až 60. Žalovaný zaplatil žalobcovi aj znížené splátky 11 až 13. Leasingovú splátku 14, splatnú dňa 05. januára 2015 vo výške 723,66 Eur už žalobcovi nezaplatil. Konštatoval, že uvedené skutočnosti medzi sporovými stranami neboli sporné. Žalovaný neuhradil ani 15. splátku, splatnú dňa 05. februára 2015 v dohodnutej výške 3.292,38 Eur. Z uvedeného dôvodu žalobca listom zo dňa 02. marca 2015, ktorý doručil žalovanému dňa 10. marca 2015, v súlade s bodom 4.4.1 VZP, LZ vypovedal. Zároveň žalovaného vyzval na vrátenie PL, teda jeho odovzdanie žalobcovi do jeho sídla najneskôr do 5 kalendárnych dní, v súlade s bodom 4.4.3 VZP. Žalovaný si na výzvu žalobcu povinnosť v zmysle bodu 4.4.3 VZP nespĺnil.

5. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s námietkou žalovaného, že zmluva bola ukončená ešte pred danou výpoveďou LZ zo strany žalobcu, a to odstúpením od LZ zo strany žalovaného dňa 02. januára 2014, nakoľko jednak žalovaný nepreukázal, kedy tento právny úkon mal byť oznámený žalobcovi a jednak preto, že zmluvné strany si výslovne v KZ aj LZ možnosť odstúpenia od zmluvy nedohodli, ale výslovne bolo nimi dohodnuté, že žalovaný môže uplatňovať všetky vyššie uvedené práva a nároky s výnimkou odstúpenia či už KZ alebo LZ. Keďže žalovaný všetky povinnosti spojené s uvedením PL do prevádzky prevzal na seba, včítane všetkých rizík, nebol daný dôvod na odstúpenie od LZ ani zo zákona, nakoľko žalovaný nepreukázal právne relevantným spôsobom porušenie akejkoľvek zmluvnej povinnosti žalobcu z predmetnej LZ. Súd mal ďalej za nepochybne preukázané, a to žalovaný ani nenamietal, že žalobca si splnil povinnosť prefinancovať PL dodávateľovi PL v plnom rozsahu, ale práve žalovaný si neplnil povinnosti z LZ, keď riadne s odbornou starostlivosťou neuplatňoval bez zbytočného odkladu potrebné nároky spojené s uvedením PL do prevádzky a tiež nároky z väd, pričom napríklad chýbajúce príslušenstvo je nedostatkom, ktorý mohol žalovaný zistiť hneď po zmontovaní PL, a teda ihneď žiadať dodávateľa PL o doplnenie chýbajúceho príslušenstva predmetnej výrobnéj linky, o tejto žalovaným tvrdenej skutočnosti sa však žalobca dozvedel až v priebehu súdneho konania, teda žalovaný si v tomto smere informačnú povinnosť voči žalobcovi, v zmysle prijatých povinností z LZ, riadne a včas nesplnil. V rámci šetrenia predbežnej otázky ohľadne platnosti odstúpenia od LZ zo strany žalovaného, súd dospel k záveru, že odstúpenie od zmluvy je neplatné.

6. Súd prvej inštancie sa ďalej nestotožnil ani s námietkou žalovaného, že LZ aj Protokol o odovzdaní a prevzatí PL za žalobcu podpísal N. S., zamestnanec žalobcu z pobočky Trenčín, nie konateľ žalobcu, teda štatutárny orgán žalobcu. V súvislosti s touto námietkou súd poukázal na ustanovenie § 15 ods. 1 Obch. zák., podľa ktorého, kto bol pri prevádzkovaní podniku poverený určitou činnosťou, je splnomocnený na všetky úkony, ku ktorým pri tejto činnosti obvykle dochádza, ako aj na ustanovenie § 33 ods. 1 Obč. zák., v zmysle ktorého žalobca konanie N. S. schválil, keď v zmysle ním podpísanej LZ a Protokolu riadne žalobca plnil žalovanému. Ďalej dodal, že podpisujúca osoba v mene žalobcu, konala v danom prípade v rozsahu svojej pracovnej náplne a svojim konaním zaväzovala žalobcu voči tretím osobám, v danom prípade voči žalovanému. Zdôraznil, že uzatváranie leasingových zmlúv je predmetom podnikateľskej činnosti žalobcu ako leasingovej spoločnosti, teda bežnou obchodnou zmluvou, na platnosť ktorej zákon ani iný právny predpis nevyžaduje konanie konateľa. Uzatváranie štandardných LZ bežne patrí do pracovnej náplne zamestnancov leasingovej spoločnosti. LZ preto súd vyhodnotil ako platnú obchodnú zmluvu uzavretú sporovými stranami v rozsahu zmluvnej voľnosti, kde si sporové strany jasne a určito dohodli predmet plnenia, podmienky plnenia ako aj možnosti ukončenia takejto zmluvy výpoveďou resp. odstúpením od zmluvy, v súlade s § 269 ods. 2 Obch. zák. v spojení s § 272 ods. 2 Obch. zák.

7. Záverom súd prvej inštancie konštatoval, že má za nepochybne preukázané, že žalobca nadobudol PL do svojho výlučného vlastníctva so súhlasom žalovaného v zmysle § 132 ods. 1 Obč. zák. písomnou kúpnu zmluvou uzavretou dňa 18. novembra 2013, a to protokolárnym prevzatím PL prostredníctvom žalovaného, ktorého na to žalobca splnomocnil tak v KZ ako i LZ uzavretých dňa 18. novembra 2013 v súlade s § 133 ods. 1 Obč. zák. Protokol žalovaný podpísal osobne svojim konateľom, overenie nebolo potrebné a žalobcovi takáto povinnosť z dohody sporových strán nevyplyvala. V danom prípade k predčasnému ukončeniu LZ došlo na základe výpovede danej žalovanému žalobcom, a to pre porušenie zmluvnej povinnosti žalovaného platiť žalobcovi riadne a včas leasingové splátky splatné dňa 05. januára 2014 a dňa 05. februára 2014, s ktorými bol žalovaný v omeškaní viac ako 25 dní, a žalobca mal daný zmluvne dohodnutý dôvod na takéto predčasné ukončenie LZ a následne po oznámení danej skutočnosti žalovanému, aj na vrátenie veci - PL, nakoľko od tohto platného právneho úkonu výlučné právo nakladať s danou vecou prislúcha žalobcovi ako vlastníkovi veci, nakoľko právo žalovaného nakladať s PL zaniklo výpoveďou z LZ danou mu žalobcom dňa 10. marca 2014. Konštatoval, že od tohto dátumu žalovaný s PL nakladá bez právneho dôvodu a zadržovaním tejto veci neoprávnene zasahuje do práv žalobcu ako výlučného vlastníka danej veci v zmysle § 126 ods. 1 Obč. zák. Súd preto žalobe vyhovel v celom rozsahu a vo veci rozhodol tak ako je uvedené vo výroku I. tohto rozsudku.

8. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p., t. j. podľa úspešnosti účastníkov vo veci a s poukazom na žalobcov plný úspech vo veci.

9. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 3Cob/204/2017-219 z 5. decembra 2018, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

10. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, vykonané dôkazy hodnotil v súlade s ust. § 191 CSP, vec po právnej stránke posúdil v súlade so zákonom, a preto aj vecne správne vo veci rozhodol. Konštatoval, že na základe správne vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalovaný nedodrжал zmluvné dojednania ustanovené v leasingovej zmluve. Vyslovil názor, že o nedôvodnosti podaného odvolania svedčí i skutočnosť, že žalovaný predmet sporu po vydaní napadnutého rozsudku dobrovoľne odovzdal žalobcovi, čím potvrdil dôvodnosť jeho žaloby. O trovách odvolacieho konania rozhodol s poukazom na § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a s ohľadom na úspech žalobcu v konaní.

11. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, navrhujúc rozsudky obidvoch súdov, teda prvej inštancie ako i odvolacieho súdu, zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

12. Dovolateľ súdu prvej inštancie vytýkal, že na pojednávaní konanom dňa 23. mája 2017 v zmysle § 182 CSP nevyzval žalovaného, aby zhrnul svoje návrhy a vyjadril sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci. Poukázal pritom na uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo 158/2020 zo dňa 30. novembra 2011 a sp. zn. 2Cdo 154/2009 zo dňa 28. októbra 2010. Vyslovil názor, že porušenie vyššie uvedenej povinnosti zo strany súdu prvej inštancie zakladalo závažné procesné pochybenie, ktorým mu bolo znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva (právo záverečnej reči) v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uviedol, že chcel v záverečnej reči poukázať predovšetkým na tie podstatné dôkazy a právnu stránku veci vyjadrenú v predošlých podaniach žalovaného, ktorými sa súd prvej inštancie v jeho rozsudku vôbec nezaoberal. Ďalej dovolateľ konštatoval, že sa touto jeho námietkou odvolací súd vôbec nezaoberal. Zdôraznil, že aj v prípade tzv. skráteného odôvodnenia však CSP vyžaduje, aby odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Jeho povinnosťou je tiež vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní, pričom za také je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa. Za podstatné tvrdenie uvedené v odvolaní považoval to, že prvostupňový a ani odvolací súd neuviedli, prečo zmluvu z 18. novembra 2013 považovali za kúpnu zmluvu a či skutočne došlo aj k montáži, inštalácii a uvedeniu vibračného stroja do prevádzky, podobne, prečo zmluvu z 11. novembra 2013 posúdili ako zmluvu kúpnu a dôsledne sa nevyporiadali s prechodom vlastníckeho práva v súvislosti s chýbajúcim počtom drevených podložiek a nedodanou sprievodnou dokumentáciou, ktorá mala byť dodaná spoločne s vibračným strojom.

13. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie odmietnuť ako účelovo podané. Namietal, že pri posudzovaní nesprávneho procesného postupu, nestačí jedna izolovaná vada na uplatnenie dovolania, je nevyhnutné posudzovať intenzitu zásahu do práva na spravodlivý proces a jednotlivé konkrétne porušenia procesných práv bude potrebné hodnotiť v kontexte celého súdneho konania. Poukázal na tú závažnú skutočnosť, že žalovaný po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie vydal predmet, ktorý bol predmetom žaloby, so zreteľom na skutočnosť ktorú je potrebné považovať žalobu za dôvodne podanú. Konštatoval, že je zjavné, že obsah zmluvných dojednaní medzi účastníkmi konania je jednoznačný, t. j. nie je nejasný. Poukázal na charakter finančného leasingu, ktorý označil za osobitý záväzkovo-právny vzťah, ktorý nemá konkrétnu hmotnoprávnu úpravu ako celok, pozostáva z prvkov viacerých zmlúv a to zmluvy o obstaraní veci, nájomnej zmluvy, zmluvy o poskytnutí úveru a kúpnej zmluvy na splátky, či zmluvy o dielo. Ďalej uviedol, že mu nie je zrejmé, v čom vidí žalovaný neplatnosť leasingovej zmluvy, keď bola podpísaná v ten istý deň ako zmluva kúpna. Vyjadril potrebu vyhodnocovania zmlúv vo

vzájomnej súvislosti. Nestotožnil sa s tvrdením žalovaného, keď považuje uzatvorenú zmluvu za zmluvu o dielo, keďže pre žalobcu ako vlastníka predmetu financovania neboli vykonávané práce a sám žalobca, ako peňažná inštitúcia, uzatváral zmluvu kúpnu. Nakoľko to bol žalobca, ktorý vynaložil peňažné prostriedky, tak zo zákonnej dikcie vyplýva, že by to bol žalobca, ktorý by bol býval objednávatelom uvedeného diela a bol by teda jeho vlastníkom. Konštrukciu žalovaného ohľadom charakteru zmluvy ako zmluvy o dielo označil za účelovú a zavádzajúcu, nakoľko i prijatím argumentov žalovaného by to bol žalobca, ktorý by bol vlastníkom predmetu financovania. Záverom poukázal aj na to, že žalovaný jednak inicioval reklamáciu až dňa 1. júla 2014, t. j. viac ako pol roka po prevzatí predmetu financovania, z tohto podania ako aj z protokolov o skúške vyplýva, že pôvodne uplatňoval iné námietky. Žalobca poukázal aj na to, že vlastnosti konečného výrobku závisia od množstva externých faktorov (kvalita vstupného materiálu, kvalita jeho skladovania, odbornosť personálu, podmienky vo výrobných hale atď.).

14. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade s ust. § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) najskôr skúmal, či je dovolanie prípustné.

15. Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z ustanovení § 419 a nasl. CSP, upravujúcich otázku prípustnosti dovolania, je zřejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovení § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

16. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania predovšetkým z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP je teda nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania len v tom prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia práva sporovej strany na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky.

18. V prejednávanej veci dovolateľ tzv. vadu podľa § 420 písm. f/ CSP videl v tom, že ho súd prvej inštancie v rozpore s § 182 CSP nevyzval, aby zhrnul svoje návrhy, vyjadril sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci.

19. Podľa § 182 CSP ak súd pojednávanie neodročí, pred jeho skončením vyzve strany, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci. Ak po vyjadrení strán súd nepovažuje za potrebné vykonať ďalšie dôkazy, uznesením vyhlási dokazovanie za skončené.

20. Z citovaného ustanovenia vyplýva jednak procesná povinnosť súdu vyzvať účastníkov na zhrnutie ich návrhov a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci, jednak tomu zodpovedajúce procesné oprávnenie účastníka na „záverečnú reč“. Ak súd sporovej strane znemožní prednesenie záverečnej reči v zmysle § 182 CSP takýto postup predstavuje zásah do jeho základného práva na súdnu ochranu. Z obsahu zápisnice z 23. mája 2017 dovolací súd zistil, že súd prvej inštancie žalovaného ani jeho právneho zástupcu skutočne pred skončením pojednávania nevyzval na prednesenie záverečnej reči. Z obsahu zápisnice je však zrejmé, že sa právny zástupca žalovaného vyjadril k právnej stránke veci a odkázal na obsah jeho doterajších tvrdení a to najmä na posledné vyjadrenie zo dňa 17. februára 2017. V tomto podaní žalovaný podrobne vysvetlil dôvody, pre ktoré nepovažuje podanú žalobu po práve. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 23. mája 2017 predchádzajúce podania, na ktoré odkázal, ešte doplnil a záverom konštatoval, že momentálne nemá ďalej čo uviesť. Z obsahu zápisnice ďalej vyplýva, že žalovaný konštatoval, že predložil už všetky listiny, ktoré má k dispozícii a nové návrhy na dokazovanie nemá. Vychádzajúc z uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že súd prvej inštancie síce nepostupoval správne, keď nevyzval žalovaného na záverečnú reč, právny zástupca žalovaného ako aj žalovaný však mal možnosť sa k veci a k dôkazom vyjadriť a aj tak urobili s tým, že právny zástupca žalovaného konštatoval, že k veci už nemá viac čo uviesť a preto dovolací súd dospel k záveru, že zásah do procesných práv žalovaného neobsahuje takú intenzitu, aby predstavoval porušenie práva na spravodlivý proces, zakladajúce dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Napokon aj z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo 158/2010 zo dňa 30. novembra 2011, na ktoré žalovaný poukazuje, vyplýva, že záverečným zhrnutím a vyjadrením nie je len ten procesný úkon účastníka (jeho zástupcu), ktorý je takto označený aj formálne.

21. Ďalej dovolateľ odvolaciemu súdu vytýkal, že sa v rozpore s § 387 ods. 3 CSP nevysporiadal s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Z obsahu odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu dovolací súd zistil, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu je stručné, keďže sa dovolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a nad ich rámec uviedol, že po vyhlásení odvolaním napadnutého rozsudku žalovaný predmet sporu dobrovoľne odovzdal žalobcovi, skutočnosť ktorú hodnotil ako potvrdenie dôvodnosti žaloby. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie (obidve rozhodnutia predstavujú jeden celok) sú zrejmé zásadné dôvody, pre ktoré súdy nižšej inštancie rozhodli spôsobom uvedeným v ich výroku. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzujúcim rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu, rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd v plnom rozsahu odkázal (m. m. II. ÚS 78/05, I. ÚS 233/2019). Odôvodnenie rozhodnutia súdu je potrebné posudzovať v jednote s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie. Argumentácia dovolateľa v odvolaní nebola argumentáciou novou, s týmito dôvodmi sa vysporiadal už súd prvej inštancie. Súdom prvej inštancie posúdil povahu jednotlivých, účastníkmi uzatvorených zmlúv ako aj spoločnosťou CJ BLOK Slovakia s.r.o., vychádzajúc predovšetkým z ich obsahu. Pritom viaceré zmluvy, uzatvorené pri tom istom rokovaní, posudzoval samostatne, súčasne konštatujúc nevyhnutnosť prihliadnúť aj na ich vzájomnú súvislosť s ostatnými v ten istý deň uzatvorenými zmluvami. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že obsah zmluvných dojednaní považoval za jednoznačný. Za účelovú a nepravdivú označil súd prvej inštancie obranu žalovaného, že je vlastníkom vibračného stroja, nakoľko mal za preukázané, že na základe kúpnej zmluvy uzavretej dňa 18. novembra 2013 a to aj so súhlasom samotného žalovaného, ako aj tretej zmluvnej strany, vlastnícke právo k tomuto predmetu nadobudol žalobca a to za účelom použitia tejto veci ako predmetu finančného leasingu pre leasingovú zmluvu uzavretú so žalovaným ako leasingovým nájomcom. Súdom prvej inštancie sa taktiež vyjadril k námietkam žalovaného týkajúcim sa chýbajúcich kusov drevených podložiek a sprievodnej dokumentácie vibračného stroja a to poukazujúc na obsah zmluvných ujednaní žalobcu a žalovaného v leasingovej zmluve a včasné neplnenie povinností z nej vyplývajúcich žalovaným.

22. Z vyššie uvedeného vyplýva, že v danom prípade nejde o neodôvodnené a teda nepreskúmateľné súdne rozhodnutie, ale o rozhodnutie, s ktorého závermi a to tak skutkovými, ako aj právnymi sa dovolateľ nestotožňuje. Nesprávne právne posúdenie však prípustnosť dovolania pre vadu podľa

vymedzeného dovolacieho dôvodu v ustanovení § 420 písm. f/ CSP nezakladá.

23. Dovolací súd záverom uzaviera, že prípustnosť dovolania žalovaného podľa ustanovenia § 420 f/ CSP nie je procesne daná, v dôsledku čoho rozhodol tak, že dovolanie žalovaného podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP odmietol.

24. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP).

25. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.